

Arrest

nr. 115 599 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LIPPENS, die loco advocaat K. VANHALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Hierbij kan verwezen worden naar het niet betwist feitenoverzicht verstrekt in de nota met opmerkingen.

“Verzoekende partij heeft op 06.04.2009 een visumaanvraag ingediend, in functie van de heer U.H (verzoeksters vader).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging toegestaan op 23.11.2009.

Verzoekende partij werd in het bezit van een A-kaart gesteld op 31.08.2010.

Aan verzoekende partij werd tijdelijk verblijf toegestaan, geldig tot 25.07.2012. Dit verblijf werd verlengd voor de duur van één jaar, met name tot 25.07.2013.

Bij beslissing dd. 19.09.2012 werd de C-kaart van de heer U.H. ingetrokken."

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 19 september 2012 een beslissing genomen tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

"(...) de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°). De betrokkene heeft op basis van haar vader U.H.O. een tijdelijk verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 23.11.09 werd haar visumaanvraag van 12.09.09 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art10§1 al 1,4 ° van de wet van 15.12.1930 in functie van haar vader goedgekeurd omdat haar vader op dat moment gevestigd was in België. Mevrouw is sinds 31.08.2010 in het bezit van een A kaart. Het recht op vestiging van haar vader U.H.O. werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19.09.2012 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 20.09.03 met de Belgische onderdane [S.M.]. Dit huwelijk werd op 02.05.2012 vernietigd bij arrest van het Hof van beroep van Antwerpen (ref 2011/AR/1220) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht van de betrokkene, dient haar verblijfsrecht te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens een gebrek aan belang.

Verwerende partij verwoordt deze als volgt:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

" Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Biigevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. De bestreden beslissing bevat immers meer overwegingen dan de overweging dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij bevat immers ook en vooral motieven inzake de beslissing tot intrekking van het verblijf die verzoekster bestrijdt. Indien verzoekster kan worden gevolgd en de bestreden beslissing wordt vernietigd, valt zij terug op een verblijf dat tot stand kwam op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij kan dan niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hieraan ontleent verzoekster wel degelijk een belang.

De opgeworpen exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“schending van de motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens- Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden ;

Dat bovendien de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli '91 voorzien dat de bestuurshandelingen die onder haar toepassingsgebied vallen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De aangevochten beslissing werd gemotiveerd als volgt (...)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motieven de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden.

Om het doel van de motiveringsplicht te bereiken is vereist dat de beslissing duidelijk en concreet de redenen doet kennen die haar kunnen verantwoorden.¹

De bestreden beslissing bevat wel de motieven ervan, maar kunnen de beslissing geenszins verantwoorden.

Bovendien, zoals gesteld in de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat met het begrip "afdoende motivering" bedoeld wordt o.m. dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering, en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste.²

De aangevochten beslissing schendt bijgevolg de motiveringsplicht, en wel gelet op wat volgt:

De aangevochten beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoekster ondertussen ruim vier jaar legaal op Belgisch grondgebied verblijft en ondertussen haar leven hier heeft opgebouwd;

Daarenboven was verzoekster minderjarig op het ogenblik dat zij naar België kwam en is het duidelijk dat zij zich niet schuldig heeft gemaakt aan fraude en geen gevaar vormt voor de openbare orde;

De aangevochten beslissing maakt geen onderscheid tussen het verblijfsrecht van verzoekster en dat van haar vader en motiveert niet afdoende waarom het verblijfsrecht van verzoekster wordt ingetrokken. De omvang van de motivering van de aangevochten beslissing staat evenmin in verhouding tot het belang van de beslissing voor verzoekster die daardoor haar verblijfsrecht in België na al die jaren verliest; Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Waar verzoekster in haar betoog ter ondersteuning van het middel de schending opwerpt van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat zij nalaat te concretiseren op welke wijze voormelde verdragsbepaling geschonden wordt door de bestreden beslissing. Verder zijn er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de Raad niet toe om aan de hand van verzoeksters betoog te gaan bepalen welk beginsel zij geschonden acht.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster kan gelet op de motieven die figureren in de bestreden beslissing niet dienstig voorhouden dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom haar verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Verzoekster acht blijkens haar betoog de omvang van de motivering niet in verhouding met het belang van de beslissing maar het afdoend karakter van een motivering houdt geen verband met haar lengte.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien verzoekster voorts inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en in dit verband de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoekster tilt eraan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar legaal verblijf van vier jaar in het Rijk en het feit dat ze ondertussen hier haar leven heeft opgebouwd. Verder benadrukt ze dat ze minderjarig was op het ogenblik dat ze naar België kwam, dat ze zich zelf niet heeft schuldig gemaakt aan fraude en dat ze geen gevaar vormt voor de openbare orde.

3.6. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het

huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

3.7. Hieruit blijkt duidelijk dat er ook een einde kan worden gesteld aan het verblijf van de persoon die een vreemdeling vervoegd heeft in het Rijk indien deze laatste fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het recht op verblijf. Verzoekster betwist geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht van haar vader U.H., die zij om die reden is kunnen komen vervoegen in 2009, werd ingetrokken omdat hij een schijnhuwelijk had afgesloten met een Belgische onderdaan teneinde een vestigingsrecht te verkrijgen. Verzoekster kan derhalve niet dienstig opwerpen dat zij zelf geen fraude gepleegd heeft, noch dat zij minderjarig was op het ogenblik dat ze het Rijk binnenkwam.

3.8. Uit artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat indien verwerende partij een beslissing treft op grond van artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, zij dan rekening dient te houden met de elementen die verzoeksters persoonlijke situatie kenmerken. Integendeel kan uit artikel 11, §2, 5° lid van de Vreemdelingenwet a contrario worden afgeleid dat hiermee geen rekening dient te worden gehouden. Immers luidt voormelde bepaling als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar legaal verblijf van vier jaar in het Rijk en het feit dat ze ondertussen hier haar leven heeft opgebouwd.

3.9. Verzoekster kan ten slotte niet dienstig opwerpen dat geen onderscheid gemaakt wordt tussen haar verblijfsrecht en dat van haar vader, aangezien de bestreden beslissing de toepassing vormt van artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet dat de link legt tussen het einde van een verblijfsrecht van degene die een persoon vervoegt met de fraude die gepleegd werd door de persoon die vervoegd wordt en dat in casu ook aanleiding gegeven heeft tot de intrekking van diens verblijfsrecht. Verzoekster kan niet ontkennen dat ze haar verblijfsrecht destijds verkregen heeft op grond van het verblijfsrecht van haar vader en dat er noodzakelijkerwijze een verband bestaat tussen beiden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 202 BW.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing wordt gestaafd op grond van de overweging dat verzoekster haar vestigingsrecht een rechtstreeks gevolg is van het vernietigde huwelijk.

Hierbij gaat men evenwel voorbij aan het feit dat het huwelijk dat nietig verklaard is, niettemin gevolgen heeft ten voordele van de kinderen, ook al is geen van beide echtgenoten te goeder trouw geweest.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het vernietigd huwelijk op burgerrechtelijk vlak in beginsel slechts rechtsgevolgen zou hebben ten aanzien van de kinderen uit het vernietigde huwelijk geboren.

Het is evenwel belangrijk op te merken dat zowel eigen kinderen als stiefkinderen in principe derden zijn ten aanzien van het huwelijk dat nietig verklaard is.

Daarnaast wordt in casu ook niet betwist dat vader van verzoekster niet te goeder trouw is geweest.

Hierbij moet benadrukt worden dat de wet uitdrukkelijk stelt dat de gevolgen van het huwelijk ten voordele van de kinderen toch doorwerken, ongeacht enige kwade trouw.

De redenering, zoals gevolgd in de bestreden beslissing, dat het feit dat de fraude niet gepleegd werd door verzoekster zelf maar door haar vader, niets afdoet aan het feit dat de betrokkene geen recht heeft op verblijf dat een gevolg is van fraude, schendt art. 202 van het Burgerlijk Wetboek, doordat zij miskent dat de rechtsgevolgen van een nietig verklaard huwelijk toch blijven bestaan wat betreft de kinderen.”

3.11. De Raad verstaat uit het betoog dat verzoekster als stiefkind enerzijds wil genieten van een putatief huwelijk en anderzijds als derde wil beschouwd worden ten aanzien van het nietig verklaard huwelijk. De bestreden beslissing doet geen uitspraak over de gevolgen van een vernietigd huwelijk op burgerrechtelijk vlak. Ze doet niet meer dan op grond van artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet

de verblijfsrechtelijke gevolgen trekken n.a.v. de vaststelling dat het verblijfsrecht van U.H. waarop verzoeksters verblijfsrecht steunt, ingetrokken werd op grond van een schijnhuwelijk dat nietig werd verklaard.

Het tweede middel mist juridische grondslag.

3.12. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

Er dient minstens vastgesteld te worden dat de beslissing t t intrekking van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is, en daardoor het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt;

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op évidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief

volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is

Verzoekster werd als minderjarige door haar vader naar België overgebracht. Verzoekster integreerde zich in België, maakte ondertussen haar middelbare school hier af, haar leven hier uitbouwde en waarna zij haar professionele activiteiten hier zal ontplooien. Het staat vast dat het centrum van haar levensbelangen en haar sociale en relationele leven in België te situeren zijn.

Dat verzoekster plots, tegen haar eigen wil, niet door eigen toedoen maar door toedoen van haar vader, haar hele leven in België dat zij doorheen de jaren had opgebouwd, dient achter te laten, kan uitsluitend beschouwd worden als een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoekster leefde in de overtuiging de rest van haar leven in België te kunnen doorbrengen, en werkte hier hard om deze toekomst er rooskleurig te doen uitzien.

Dit alles wijst op een bijzondere band met, en een duurzame lokale verankering in België. Het staat buiten kijf dat verzoekster het centrum van haar affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd, en dit gegrond op het gerechtigd vertrouwen, gewekt door de Belgische overheid, dat zij in België haar leven kon voortzetten;

Doordat de beslissing om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, uitsluitend gesteund is op de handelingen door de vader van verzoekster gesteld, schendt zij op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel;

Verzoekster maakt derhalve aannemelijk dat de Attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie op kennelijk onredelijke wijze besloot tot intrekking van de machtiging t t verblijf. Het middel is in die mate gegrond.

3.13. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

3.14. Artikel 11,  2, 4  van de Vreemdelingenwet vormt de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit". (cf. Parl.St., DOC 51 2478/001, p.51). Door de intrekking van het verblijfsrecht van haar vader op grond van een ex tunc vernietigd schijnhuwelijk komt verzoeksters verblijfsrecht dat hierop steunt ook ab initio te vervallen. Zij kan zich niet beroepen op elementen van integratie die tot stand kwamen gedurende een periode waarin een verblijfsrecht genoten werd, maar dat nadien ab initio ingetrokken wordt. Niets verhindert echter verzoekster om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin zij deze elementen van integratie kan aanvoeren, wat zij blijkens het administratief dossier ondertussen ook tweemaal gedaan heeft. Voor het overige kan worden verwezen naar het gestelde in de punten 3.8. en 3.9.

3.15. Op basis van het gegeven dat verzoekster destijds een verblijfsrecht werd toegekend kon zij niet de verwachting koesteren dat zij *“de rest van haar leven in België [zou] kunnen doorbrengen”*, gelet op het gestelde in artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.16. Verzoekster tilt eraan dat de bestreden beslissing uitsluitend gesteund is op handelingen die door haar vader werden gesteld, maar de Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de bestreden beslissing verwijst naar het vernietigd schijnhuwelijk van verzoeksters vader, gelet op het gestelde in artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is niet gegrond.

3.17. In wat als een vierde middel kan worden beschouwd werpt verzoekster op: *“Schending van art. 41, tweede lid, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt het “Recht op behoorlijk bestuur”, zoals bepaalt in art. 41, tweede lid, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het “Recht op behoorlijk bestuur” omvat het recht van eenieder om gehoord te worden voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Krachtens de toelichting bij dit artikel is dit recht op behoorlijk bestuur door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van Eerste Aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen⁴

Verzoekster werd echter door de beslissende overheid niet op voorhand gehoord, noch heeft zij kennis kunnen nemen van het dossier.

3.18. Verzoekster laat na te concretiseren wat zij zou hebben meegedeeld indien zij op voorhand zou zijn gehoord en kennis had kunnen nemen van het voornemen van de verwerende partij om de bestreden beslissing te treffen. Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien zij zou zijn gehoord (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-41).

Het vierde middel is niet gegrond.

3.19. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd werpt verzoekster de schending op van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied beroept zich hiervoor ten onrechte op artikel 7, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 7, eerste lid, 2° Vw. is slechts van toepassing indien het gaat om een vreemdeling van gemeen recht in kort verblijf.

Verzoekster was echter op het moment van het nemen van de beslissing, toegelaten tót het verblijf op grond van artikel 10 Vw., waardoor dit artikel op haar geenszins toepassing kan vinden “.

3.20. Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat haar verblijfsrecht wordt ingetrokken. Zij kan zich derhalve niet langer beroepen op een verworven lang verblijf en valt terug op een situatie waarin ze niet langer op legale wijze verblijft in het Rijk na eertijds het Rijk legaal binnengekomen te zijn met een visum gezinshereniging.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA